

som behøves til i et Dieblit, maastee i Løbet af 24 Timer, at sætte mere end en Brigade fuldtallig og fuldt udrustet paa Venene.

Ploug: Maa jeg bede om Ordet for en ganske kort Bemærkning?

Formanden: Jeg skal give Ordet til den 6te Landsthingsmand for 1ste Kreds for en ganske kort Bemærkning.

Ploug: Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at den høitærede Krigsminister har misforstaaet mig i to Punkter. Jeg klagede egentlig ikke over Ingenieurtroppernes Størrelse. Min Anke var væsentligst rettet mod Talrighe'd af Officeerscorpser ved disse Tropper. Jeg har dernæst heller ikke klaget over, at der ikke var tillagt den praktiske Dydighed Indflydelse ved Officeersskolen; jeg erkjender, at det efter Lovforslaget vil stee i en ganske anden Grad end før. Men jeg klagede over, at man ikke vil indrømme den praktiske Dydighed Noget uden for Skolen, og over, at en Mand ikke kan tages i Betragtning til en Officeersplads, uden at han har erhvervet sig de theoretiske Kundskaber, for hvis Meddelelse Skolen er bleven til.

Saffner: Af alle de vigtige Lovforslag, som i denne lange Session ere forelagte Rigsdagen, maa dette vistnok ansees for at være det vigtigste, og det er en naturlig Følge heraf, at man her i dette Thing med Opmærksomhed har fulgt Lovforslagets Skæbne i det andet Thing. Man har med Opmærksomhed gjen-nemgaaet Udvalgets Betænkning, med Opmærksomhed fulgt de forskjellige Behandlinger, og det var denne Interesse for Lovforslaget, som ogsaa bragte mig forleden Dag ned i Folkethinget, da Sagen der var til 3die Behandling. Jeg hørte der den høitærede Krigsministers varme Foredrag, da Lovforslaget blev sat til Behandling i sin Heelhed, og jeg skal tillade mig at gjøre nogle af de Ptringer, som den høitærede Krigsminister i denne Tale fremkom med, til Udgangspunkt for de saa Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremføre her for det høie Thing. Den høitærede Krigsminister udtalte, at det Maal, man maatte sætte sig ved

Ordningen af vort Forsvarsvæsen, var at tilveiebringe en saadan Estyrke, at vi kunde være istand til at forsvare os, og han søiede til, at ingen Estyrke ubetinget kunde beskytte mod Fjendevold, og at ethvert Folk kunde komme til at bukke under, men at en Fjendes Anstrengelser i Almindelighed vilde staae i Forhold til det Maal, han satte sig ved Angreb, og at det ikke var sandsynligt, at en Fjende vilde foretage saa store Rustninger, naar det ikke gjaldt et Angreb paa en lille Magt som Danmark, som naar det gjaldt et Angreb paa en Stormagt.

Ved den her foreslaaede Ordning af Forsvarsvæsenet vilde vi efter den høitærede Ministers Mening kun komme til at bukke under for et overmægtigt Angreb, og, naar et saadant blev rettet imod os, maatte vi søge Hjælp hos Allierede. Han udtalte tillige, at det Folk, som viste, at det vilde forsvare sig selv, og kæmpe for sin Selvstændighed, altid kunde være sikkert paa at finde Alliancer, hvormod det ikke vilde være Tilfældet med et Folk, som fordrede, at den Allierede skulde forsvare og beskytte det. Jeg kan nu fuldkommen være enig med den høitærede Minister i, hvad han har udtalt, men jeg tør dog antage, at han maastee noget har overvurderet Størrelsen af de Rustninger, som en Fjende maa foretage for at bringe os til at bukke under, ligesom jeg ogsaa troer, at han i en altfor høi Grad har overvurderet Betydningen af Alliancer, især naar man vil give det Anvendelse paa os, paa det lille danske Folk. Jeg skal ikke dvæle ved de sidste bittere Erfaringer; vi saae os forladede, om man end ikke kan sige af vore Allierede, saa dog af vore Venner, og vi maatte udkæmpe Striden alene. Men jeg vil tillade mig her at udtale, at jo mindre et Land, og jo mindre et Folk er, desto vanskeligere er det for det at finde Alliancer i rette Tid, og af sand og virkelig Betydning. De hidtilværende Forhold i Europa ere i det Væsentlige kuldstaede, og der er endnu ikke oprettet nogen ny Tingenes Orden. Retten sidder — jeg vil ikke sige mere end nogen- sinde, men ligesaa fuldt som nogensinde, — i Sphydstagen, og de frie Alliancers Tid, som man har forsøgt paa nu at proclamere, troer